

Hoogfeest van Petrus en Paulus 29 juni 2019 Hand. 12, 1-11; 2 Tim. 4, 6-8, 17-18; Mt. 16, 13-19.

Brs.en zrs.,

Het feest van vandaag is eigenlijk te danken aan een noodsituatie. Het dateert van 29 juni 258. De christenen hadden toen te lijden onder de kerkvervolging van keizer Valerianus. Zij waren bang dat deze de graven van de apostelen zou laten schenden, en namen daarom de lichamen weg om ze over te brengen naar de katakomben aan de Via Appia. De gelovigen te Rome werden zich bewust van de waarde die de apostelgraven voor hen betekenden, en zij gingen van toen af Petrus en Paulus, twee zo verschillende mensen, samen vieren. Het verbergen van de relieken om ze voor profanatie te behouden werd de aanleiding voor hun blijvende verheffing.

Zo vieren we vandaag Petrus en Paulus broederlijk samen in één kerkelijk feest. Zij hebben ook broederlijk samengewerkt. Niet zonder wrijvingen, maar misschien houdt broederlijk wel in dat het soms mag botsen, omdat de relatie tegen een stootje kan. Broeders zijn immers verbonden op een heel diep niveau. De apostolische brieven verdoezelen de schaduwzijde van hun relatie niet, en uit de Handelingen van de apostelen kun je leren dat Paulus maar heel geleidelijk werd geaccepteerd als christen missionaris. Kerkelijke eenheid is niet per se een vooraf gegeven vanzelfsprekendheid, wij groeien er naartoe, zoekend en biddend, en elkaar de ruimte gunnend, in het besef dat wij allen gedragen worden door Christus' barmhartigheid.

Simon-Petrus had onder de apostelen een uitzonderlijke positie. 'steenklomp' had de Heer hem genoemd. Kepha is volgens de taalkundigen niet een rotsmassief, maar een losse blok steen, 'n kei. "Je bent een kei", is nu nog gangbaar spraakgebruik, maar met een andere gevoelswaarde! Daarnaast betekent kepha in het aramees ook 'bewerkte steen': edelsteen. "Je bent een parel", zou Jezus kunnen hebben bedoelen.

Wat is dat bijzondere van Petrus? Ik denk dat we het nooit vinden als we uitsluitend naar zijn persoon kijken. We komen er misschien iets van op het spoor als we kijken naar de relatie tussen de Heer en Petrus.

Petrus was geboeid door Jezus. Als deze in het Vierde Evangelie vraagt: "willen jullie ook heengaan?" antwoordt Petrus: "naar wie zouden wij gaan? Gij hebt woorden van eeuwig leven." Telkens als Petrus de Heer gewaar wordt is hij niet te houden. De ene keer springt hij over boord en probeert hij ook over het water te lopen, zodat Jezus hem eruit moet trekken, en later, als hij de verrezen Heer aan de oever ziet staan springt hij weer overboord om naar hem toe te gaan. Die passie voor de Heer heeft hij met Paulus gemeen. Hoezeer beiden ook verschillen, daarin komen zij overeen.

“Leven is voor mij Christus en sterven winst” schrijft Paulus aan de Filippenzen. En aan de Korinthiërs: “Het liefst van alles wil ik roemen op mijn zwakheden. Dan zal de kracht van Christus in mij wonen.”

Beiden worden bewogen door dezelfde geest van liefde, en door hetzelfde geloof in Christus. Op die liefde is hun apostolaat gebouwd. En die relatie met de Heer is het cement van de gemeenschap die de kerk van Christus is.

Die liefde en dat geloof zullen telkens weer andere gestalte aannemen. Ze worden anders beleefd door mensen die van elkaar verschillen in begaafdheid, ontwikkeling, cultuur, en levensomstandigheden. Daarom zijn vele modellen van christelijk leven legitiem. Zij dragen bij tot de volkomenheid van het ene Lichaam van Christus, als zij maar voortkomen uit de bezieling van de Geest van de Heer, die aan ieder zijn gaven uitdeelt zoals Hij het wil. Die verscheidenheid verrijkt de kerk en het persoonlijk christen-zijn, als ze maar niet splitst, niet afscheidt en scheurt, maar gericht is op de opbouw van het ene Lichaam van Christus, totdat we allen tesamen geraken tot de eenheid in het geloof ... tot de gehele omvang van de Volheid van de Christus.

Een edelsteen ontleent zijn flonkering juist aan zijn verschillende facetten. Zo is het apostolisch ambt de toetssteen, die het verband van het geheel bewaart, door aan het licht te brengen hoe een zelfde geloof en een zelfde liefde op vele wijze gestalte krijgt. Dat gebeurt door een diversiteit van culturen, maar ook van situaties. De bisschop van Rome is geroepen om die band van eenheid te bewaren en zichtbaar te maken. Hij is de toetssteen van ons geloof en mag steunen op ons gebed en op onze dankbaarheid voor zijn leiding.